

ارزیابی رویکردهای معماری نو در زمینه های تاریخی از دیدگاه ساکنین

نمونه ی موردی : بافت مجاور حرم حضرت معصومه (س) شهر قم

محمد حسین مجیدی موحد^۱، دکتر احمد اخلاصی^۲، دکتر سید جواد امامی^۳

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه علم و صنعت ایران، majidi_m@iust.ac.ir

۲- استادیار دانشکده ی معماری و شهرسازی دانشگاه علم و صنعت ایران ، ekhlassi@iust.ac.ir

۳- استادیار دانشکده ی معماری و شهرسازی دانشگاه علم و صنعت ایران، emami@iust.ac.ir

چکیده

زمینه گرایي در چند دهه ی گذشته پس از تحولات معماری مدرن ، به پارادایمی مهم در تفکر شهری و معماری تبدیل شد . متعاقب این امر ارائه ی کیفیت های بصری ساختارهای نو در زمینه های تاریخی مورد توجه قرار گرفت . در دیدگاه های مختلف ، انواع سازگاری شکلی و تکنیک های طراحی بنا های جدید در بافت پیرامون خود ، در طیفی از تقابل کامل با زمینه و نادیده گرفتن و نفی زمینه تا پیروی از زمینه ی موجود و تبعیت کامل از آن مورد بحث قرار گرفته است . ترجیحات ساکنین بافت و تاثیر مستقیم آن بر ارتباط کاربر با ساختار های نو و در نتیجه موفقیت و عدم موفقیت طرح بنا های جدید ، از اهمیت ویژه ای در این زمینه برخوردار است . با هدف شناخت کیفیت این ترجیحات و لایه های مختلف تمایلات شخصی و گرایشات مربوط به هویت ساکنین ، بافت تاریخی حرم حضرت معصومه (س) به عنوان نمونه ی موردی انتخاب شد . نتایج کلی حاکی از گرایش عمده ی ساکنین به سبک های تاریخی معماری و نو آوری در این سبک ها است . از طرفی وجود دو شکاف ، یکی بین تمایلات نسل جوان و مسن و دیگری بین انتخاب های سلیقه ای و زیبایی شناسانه و انتخاب های آگاهانه و هویت مند ، چالش های پیش روی طرح این بناها است .

واژه های کلیدی: بافت تاریخی ، زمینه گرایي ، بنای افزا ، ترجیحات ساکنین